

במבט קרוב ומעמיק וללא תוספות
פילוסופיות מיותרות זהו באמת עולמנו
שלנו.

הרעיון שעמד מאחורי כל ההרפתקה הזו
עלה מתוך תמונה, למעשה תמונה שבאה
מכריכת ספר החוקים של המשחק, תמונה
שהעלתה לי שאלות רבות.
הרעיון הלך והתבשל ככל שעבר זמן והפך
למה שהפך, אני בטוח שאם היה ניתן עוד
זמן הרעיון היה מתבשל עוד יותר והופך
עמוק ומטורף יותר.
זו לא התנצלות, אלוהים יודע שאתם
הולכים לסבול גם ככה.

הרעיון הוא מאוד פשוט.
רוצח סדרתי, רציחות מטורפות, חבורה
של חוקרים, חקירה ופתרון.
או שלא 😊
כמובן שהדברים לא כל כך פשוטים,
העולם שלנו לא כל כך פשוט.
הרציחות הן הרבה יותר ממה שנראה,
הגורמים הרבה יותר מסוכנים מה שנראה,
האמת הרבה יותר נוראית ממה שניתן
לדמיין.

הגבולות עדינים מאוד. הדמויות הן לא
"טובות" ו"טהורות" והמשחק בו הן
משחקות מסוכן יותר ממה שניתן לדמיין.
מה עם הרעים? ובכן הם הרבה יותר
רעים ממה שניתן לדמיין וכמובן (איך לא)
צודקים לחלוטין (ברמה זו או אחרת).

שלוש רציחות בעלות מכנה משותף
כלשהו, זה מה שצריך על מנת שסדרת
רציחות תוכרז כרציחות סדרתיות. משהו
משונה קורה הפעם, משהו שמטשטש את
החוקים לגבי "רצח סדרתי".
שלוש רציחות אכן מתרחשות אך לרוע
המזל (של החוקרים) נרצחים שונים
לחלוטין, כל אחד מהם נרצח בצורה שונה
לחלוטין, אין שום חוט מקשר בינם. מה
גורם למשטרה להחליט שמדובר ברצח
סדרתי?

שלוש מילים מופיעות בכל אחת מזירות
הפשע, שלוש מילים הכתובות בדם של
הקורבן, שלוש מילים מצמררות: "אתה
עשית זאת".

"אתה עשית זאת..." הרפתקת Unknown Armies

מאת זיו קיטרו

הרפתקה זו, במקור, נועדה לרוץ תחת
חוקי משחק התפקידים "Unknown
Armies". אין ספק שללא שום בעיות
יהיה ניתן להריץ את ההרפתקה בכל
שיטה (כמעט) שתמצאו.
חשוב לזכור שמדובר בהרפתקת אימה
וזוועה, הרפתקה שזקוקה לקצב מסויים
ולאווירה מסוימת. אני ממליץ להתחשב
בעניין על מנת להינות מכל עוצמת
ההרפתקה.
דבר נוסף החשוב לציון הוא שהרפתקה
זו נועדה לבני 18 ומעלה.

הקדמה

העולם שאנחנו מכירים אינו העולם השלם,
הוא אפילו לא חלק ממשי ממנו.
מעבר לכל מה שניתן לראות ולהרגיש
קיימים דברים נוספים, מוסתרים היטב
מעיני המתבונן הלא מיומן.
יש צורך בכוח רצון אדיר וביכולות מסוימות
על מנת להצליח לראות ולהבין את מה
שבאמת קורה מאחורי הקלעים של
עולמנו.

העולם של UA הוא עולם סבוך ומטורף.
זהו עולם שמורכב מקסם רב עוצמה,
שמנוהל ע"י היררכיה משונה של אלו
שכבר אינם ממש בני אדם. זהו עולם של
כתות מסתוריות, אנשים בעלי שיגעון
וצמא בלתי נדלה לכוח. זהו עולם מסוכן
שבו גם למיומנים ביותר ולחזקים ביותר
יש אויבים מסוכנים הרבה יותר, כל אחד
יכל להיות הניצוד, לא כל אחד יכל להיות
הצייד.

זהו גם מקום בו אנשים יכולים לעשות
שינוי, עולם שבו לבחירה אישית יש
משמעות רבה לא רק על חיינו האישיים כי
אם על חיי אחרים בעולם כולו ולפעמים
משמעות לגבי העולם והיקום עצמם.
זהו מקום בו התקווה נמצאת, חיה
ופועמת, לצד הכאב והטירוף.

ארבע חוקרים מקבלים את משימת החקירה, ארבעה אנשים שלכאורה הם אנשי חוק מן השורה הראשונה. מה שאף אחד לא יודע הוא שלכל אחד מאנשי החוק והסדר האלו יש סוד, סוד אפל ונוראי, סוד מסוכן כל כך שלאף אחד, לא משנה עד כמה קרוב הוא, אסור לו שידע את האמת. הארבעה האלה קיבלו את המשימה הקשה ביותר והמסוכנת ביותר בחייהם האישיים.

אני לא מתכוון לספר כאן את כל מה שעומד להיות, כמו השחקנים גם אתם תאלצו לעבור מסע ייסורים קליל על מנת לגלות מה קורה כאן, אני חושב שזה רק הוגן. אני תמיד דגלתי ברעיון שאדם חייב לעבור משהו על בשרו על מנת להבין את המשמעות המלאה של הנושא וכך להבין אחרים אשר עוברים דבר דומה.

תיהנו.

או תסבלו.

הבחירה שלכם, תמיד.

רקע

המקום: כל עיר מטרופולין שתבחרו, אני מציע שזה יהיה מקום שתוכלו להוציא מפות וכדומה עבורכם ועבור אותם שחקנים שזקוקים לשם מלא של כל רחוב וכל פנייה. אתם יכולים גם להמציא עיר משלכם או לא לציין בכלל שם אלא פשוט לאמר שזוהי עיר גדולה. פרטים הם דבר חשוב אבל כולנו יודעים שאין סוף לעבודת הניירת.

הזמן: תחילת פבואר, 2001.

כל הדברים שהתרחשו עד כה בעולמנו שלנו קרו גם בעולם המשחק, מבחינת שלטון עולמי, ארועים גאולוגיים וכדומה, אנחנו מדברים על עולמינו שלנו, אין הרבה מה לאמר מעבר לזה.

השחקנים משחקים חבורת בלשים במשטרת (מלאו את שם העיר) הם כולם מכירים את העיר ואת הזוועות שהיא מכילה, כל אחד מהם שירת בכוח מספיק זמן בשביל לראות דברים ממש משונים. בהתחשב ברקורד של העיר, גם אם לא היו שוטרים היו רואים זוועות לא מועטות.

זוהי תקופה אפלולית בשנה. גשם לא מפסיק לרדת, סופות ברקים משתוללות כל הזמן וגם השלג הגיח לביקור כבר וכיסה את העיר בלבן, לבן שמהר מאוד התלכלך באפר, בוץ ודם. מידי פעם יש הפוגה בגשמים אבל גם אז השמש לא מחממת את האדמה, קור נוראי שורר בכל.

זוהי התקופה הכי נוראית בשנה, במיוחד עבור המשטרה, יותר מידי גופות צצות ברחובות ולא תמיד כתוצאה ממוות מן הקור, יותר מידי פעמים יש משהו מעבר, מישהו שהחליט "לעזור" לצמצם את האוכלוסיה.

יותר מידי מוות מסביבך גורם לך להפוך לאטום, גורם לך להסתגר בתוך עצמך, יש את אלו שעדיין בונים חלון בחומה על מנת שיוכלו להציץ החוצה ולהגניב אחרים פנימה, יש את אלו שמוודאים שלא נותר אף לא חריץ קטנטן בו יוכל לעבור אפילו חרק.

מזג האוויר לא מוסיף לתחושת הדיכודך, הוא רק מחזק את הרצון להסתגר בבית, להעלם מעיני העולם החקרניות.

זה רק אירוני שדווקא עכשיו החלו המקרים הנוראיים לקרות, דווקא שכולם רוצים להיות לבד מישהו החליט להוציא את האנשים לרחובות, לעורר אותם משנתם הנצחית, להצית רגש בעיניים הקפואות שהפסיקו לדבר לפני שנים רבות כל כך. אולי זו הסיבה שאנשים נרצחים, משמשים כקורבן על מנת שהחיים לא ירקבו בתוך הקונכיות שיצרו לעצמם, לפעמים זה עובד, לפעמים הקונכיה נסגרת עוד יותר, לא מותירה מעבר של אוויר, מחכה.

אנשים צועדים ברחובות, כל אחד לעסקיו, כל אחד למקומו הטבעי או הלא טבעי בעולם. מעט מאוד אנשים עוצרים לרגע להסתכל מסביבם, כל עוד זה לא משפיע על חייהם האירועים שהם בוהים בהם לא קיימים כלל. לא פלא שאת הגופה הראשונה לקח שלושה ימים לגלות. פלא שמישהו בכלל גילה.

רצח ראשון.

המשטרה קיבלה קריאה להגיע לבית דירות, בית דירות במרכז העיר. משונה, בדר"כ את העניינים מוצאים לאט, את חסרי הפרוטה האומללים, הפעם היה זה מישהו "מטובי העיר". קארל וויליאמסון, בן 45, רווק, גר בגפו בקומה ה-34 של בניין גבוה במרכז העיר. השוטרים שהגיעו למקום כמעט הקיאו מהריח, ברצונם לפתוח את החלונות הם כמעט רמסו עדיות אפשריות בבית, הבלשים הגיעו בדיוק בזמן למנוע תוהו מיותר נוסף.

זוג בלשים הגיעו למקום, ברנדון ברנדט ואלייזה קימסלי, שותפים מזה חמש שנים והם היו עדים לדברים רבים, שום דבר לא דומה למה שעמד מולם כעת. על שולחן העץ (המאוד לא זול) שבסלון נמצא גופתו של קארל, חולצתו קרועה, מכנסיו מופשלים וכך גם תחתוני הבוקסר שלו. ביד שמאל נמצאה סכין מטבח חדה מאוד, ביד ימין נמצאה חתיכת בשר, מהר מאוד התגלה שזהו איבר מינו. הגופה שכובה על בטנה, פצע מכוער נראה בחלק האחורי של ראשו, נראה כאילו מישהו חפר (בכוח) בעזרת הסכין באותו מקום, רסיסי עצם וחלקי מוח נמצאים על הרצפה במקום בו נראה שהתחולל מאבק, שני מטרים מהשולחן.

פניו של הקורבן סגולים, מספר חבטות נראות לעין, באזור העיניים והשפתיים. על פי מצב הגופה קובע הפתולוג שהנרצח מת כבר 3 ימים. שעת המוות קשה לקביעה כעת אבל שיערוך הוא בשעות הערב של ה-5 לפבואר. בריכת דם נקוותה על הריצפה, כעת היא קרושה כבר, למנקים תהייה עבודה קשה. מה ששולח צמרמורת בגבם של זוג הבלשים היא ההודעה הכתובה בדם הקפוא. הדם נזל מהגדם של איבר המין של הקורבן, בריכת הדם נקוותה תחת השולחן, במקום בו הדם הגיע תחת ידה הימנית של הקורבן רשומות מילים, שלוש מילים "אתה עשית זאת" מי שרשם את ההודעה השתמש באיבר המין של הקורבן, קודקוד הפין מכוסה שכבה דקה של דם קרוש.

שאר הדירה נקייה לחלוטין, הדלת נעולה מבפנים, החלונות סגורים. אין סימני פריצה בשום מקום, לא ברור כיצד הרוצח יצא. לגבי כניסה, רוב הסיכויים שהיה זה מישהו שהקורבן הכיר או מישהו שהערים על הקורבן וגרם לו להכניסו לביתו. בכל מקרה התוקף זינק על הקורבן בחדר המרכזי, הלם בראשו עם הסכין הכבדה והחדה הפילו על השולחן והחל בהתעללות בגופה. אין טביעות רגליים בדם, אין טביעות אצבעות על כלי הנשק פרט לזה של הקורבן.

9 לפבואר.

גופה שנייה מתגלה, לא רחוק כל כך ממיקום הגופה הראשונה. עוד בניין יוקרתי של היאפים של העיר. הפעם הקורבן היא בחורה, בת 25, היא לא ילידת המקום אלא ילידת שוודיה. בחורה יפיפיה, או לפחות כך מנחשים השוטרים, שכן פניה נפגעו קשות בהתקפה. למרות שהקורבן שונה מהראשון, למרות ששיטת הרצח שונה, החשש לרצח סדרתי גדל. "זה הבחור שלכם" אומר מפקדם של הבלשים "המילים כתובות בדם". ואכן בשלולית הדם הנקויות תחת ראשה של האישה מופיעות המילים הנוראין, הקשר היחיד בין הרציחות.

הדירה אליה נכנסים הבלשים היא דירה מטופחת מאוד, מסודרת מאוד. ריח בישום עדין עומד באוויר, לרוע המזל הריח לא חזק מספיק על מנת לסלק את ריח הדם והמוות שהשתלטו על מקום. השוטרים הגיעו לאחר שקיבלו הודעה מאיש התחזוקה של הבניין. הוא התבקש, ע"י ידידת עבודה של האישה הצעירה, לפתוח את הדלת. הידידה (ג'והן מינלי) דאגה לחברתה לעבודה (אונלארד אדלוויז, אשר שינתה את שמה לסקיי אדלוויז) לאחר שזו לא הופיעה במשרד ולא יצרה קשר מזה יומיים. לאחר שניסה לקרוא מספר פעמים לסקיי שתפתח את הדלת ולא קיבל תשובה החליט סם או'ניל (איש התחזוקה) לקחת את היוזמה ולפתוח את הדלת "הייתה לי תחושה נוראית" הוא אומר יותר מאוחר לשוטרים, הוא לא טעה.

כאשר נכנס סם אל הדירה הוא השתנק מיד ויצא במהירות. המחזה שהתגלה לפניו בתוך הדירה היה הרבה מעבר למה שהבחור המסכן היה יכל להתמודד עמו. סקיי אדלוויז אכן היתה בדירה. הסיבה שהיא לא ענתה לקריאותיו של סם היתה ברורה לעינו של כל מי שנכנס לבית. ליד שידת עץ גדולה, שכובה בשלולית דם נמצאה גופתה של סקיי. ראשה מנופץ, סימני דם ורקמות נותרו על פינת השידה, במקום בו מישוהו ניפץ את גולגלתה. בשלולית הדם היו רשומות שלוש המילים "את עשית זאת", נכתבו בעזרת אצבע יד שמאל שלה (שוב על פי שכבת הדם הדקה וסימני טביעת האצבע).

הבלשים מגיעים וחוזים במחזה הנוראי, אולי לא יותר גרוע מהקודם, אולי דומה לדברים אחרים שראו בחייהם ובכל זאת העניין מצמרר. הצד הימני של פניה מרוסק לחלוטין, עצמות הלחיים חותכות בבשר, העין משוספת ממכות חוזרות ונשנות, מכות שניפצו את ארובת העין פנימה גורמות לנזק נוראי לעין עצמה. דם נקרש על פניה, יוצר תמונה משונה, כמו הציורים העדינים בכדים סיניים אלא שציורים אלו צויירו על פני גולגולת חצי חשופה.

מספר דברים יוצרים בעיה ברצח הזה: הבית היה נעול חלוטין מבפנים. שום סימני מאבק לא נמצאו, בריכת הדם נקוותה מצד ימין של הגופה, דם שבקע מפצע בצד פניה הימניים שפונים כלפי מעלה. יד שמאל נמצאה צמודה לגוף. ברור לחלוטין שמי שעשה זאת פשוט השתמש בידה השמאלית לכתוב את ההודעה בבריכת הדם, אבל, לא נמצאו שום טביעות אצבע או סימן אחר על הזרוע או הגופה בכלל. מי שעשה זאת דאג, כמו ברצח הראשון, שלא יהיו סימנים כלל וכלל.

11 בפבואר.

גופה מספר שלוש, המשטרה מכריזה על רוצח סדרתי.

הקורבן הפעם הוא יהודה מלכיצדק, גבר יהודי בן 39. איש עסקים מצליח, נשוי ולו 3 בנות ובן אחד. את הגופה מצאו הילדים (אשתו בחו"ל).

כאשר הגיעו הבלשים למקום, הם מוצאים את זירת הפשע מלאה באנשים, עובדים סוציאליים הגיעו מטפלים בילדים, שוטרים שמנסים למנוע יותר מהילדים לשוב לחדרם לקחת דברים (למקרה ויש שם סימנים או עדויות למעשי הרוצח לפני או אחרי הרצח) הגופה עצמה נמצאה בשירותים.

הבלשים מובלים, ע"י השוטר שהיה אחראי על זירת הפשע עד כה, אל השירותים. שם, כאשר הדלת נפתחת, הם רואים את גופו רפוי האיברים של הקורבן. הגוף שעון על שפת האסלה פניו מופני כלפי מי האסלה, איש לא נגע עדיין בגופה.

כאשר יבחנו את פניו של יהודה יהיה עליהם לסתום את אפם. פניו של יהודה רטובים ממי האסלה ומקיא, שאריות של ארוחה לא מעוכלת דבוקות לזקנו ולריסו, עיניו פקוחות ועל פניו האישון ניתן להבחין בשאריות קיא נוספות. פניו קפואות בהבעת בהלה נוראית, הבלשים מעולם לא ראו הבעה כזו על פניה של שום גופה לפניו.

הריח העולה ממי האסלה (המלאים עדיין בתערובת הקיא) נוראי, והמחזה שלפניהם לא תורם להשקטת קיבתם.

ניתן להסיק מספר מסקנות במקום: נראה שיהודה הרגיש שלא בטוב, נכנס לשירותים והחל להקיא. ברגע כלשהו נכנס התוקף, אחז בראשו של יהודה ודחפו אל תוך המים המטונפים בקיא, התוקף מחזיק את הגבר הגדול זמן רב עד שזה נחנק מפליטות הגוף שלו עצמו. שלוש המילים הנוראיות נמצאות חרוטות על עורפו של יהודה. "אתה עשית זאת" באותיות ארגמן, אותיות הבולטות לעינו של כל מי שנכנס לשירותים. הרוצח השתמש בציפורן ידו של יהודה על מנת לחרוט בבשר, האצבע ביד ימין. שוב יש דברים שלא מסתדרים: הבית לא פרוץ אבל חלונות המרפסת האחורית היו פתוחים ויש מדרגות חרום שם. הילדים לא שמעו כלום, לא הבחינו באף אחד.

הדבר שמזעזע את הבלשים והעובדים הסוציאליים מייד הוא משהו שהילד אומר "הוא בא אלי שוב הלילה, הוא שוב הכאיב לי והכריח אותי לעשות את הדברים

יפעלו בה. יש להם המון משאבים והם יזדקקו לכולם, החקירה הזו היא המסובכת ביותר שראו אי פעם, מטורפת ונוראית יותר מכל שאר החקירות. יהיה עליהם להיות מהירים על מנת להצליח.

המסמך מובא לכם בצורה הבאה: אנחנו נעבור על כל הפרטים שיתגלו בזירות הפשע וכל המידע שיתגלה על הקורבנות, חלק מהמידע לא יהיה קל להשיג והחוקרים יאלצו לעבוד קשה עבורו. אני מותיר לכם את ההחלטה על מה ואיך. אחר כך יובאו שאר הקורבנות כאשר מייד אחרי תאור כל רצח ינתן כל המידע הקשור לקורבן, אחר כך ניתן רעיונות למהלך ההרפתקה, רגעי שיא חשובים וכדומה כולל כיווני משחק שיהיו קשורים לדמויות עצמן. חשוב לזכור שאנחנו משחקים במסגרת זמן אז הרגישו חופשי להוריד קורבן זה או אחר ולרוץ עם העלילה. סתם לידע כללי, לא משנה מה אתם חושבים, אתם טועים. זה הרבה יותר מטורף ממה שנדמה לכם 😊.

זכרו, שוב, שמדובר שמשחק אימה ולכן יש חשיבות עליונה לאווירה, לתיאורים, למתן זמן עבור הדמויות (ובתקווה השחקנים) להזדעזע ולעבור משהו. יש לזכור שבדובר באנשים שכבר ראו קורבנות רצח בעבר ולכן הזעזוע לא יהיה דווקא בתאורי הרצח אלא בתגליות שתעלה החקירה. אני סומך עליכם שתדעו לשחק עם כל מה שאני מעלה כאן, תהנו. מכאן הכל רק נהפך לנוראי יותר.

האלו...אתם יודעים אילו דברים...אני...אני מרגיש מטורף, אני רוצה לשרוף את השפתיים שלי כדי שאני לא אוכל להרגיש שוב את ה...את ה..." הוא פורץ בבכי. אולי בגלל שהם לבד, אולי בגלל שאביהם נרצח כעת והם מרגישים שמותר להם לדבר, לא משנה מה הסיבה הילדים מהר מאוד מספרים על מסכת עינויים והשפלות, מעשי אונס ומעשי סדום שנעשו בהם בשנים האחרונות, כל פעם שאימם לא היתה בבית.

טווח הגילאים של הילדים הוא: 16, 17, 14, 15 כאשר הבן הוא הצעיר מכולם. הילדים בהיסטריה, הם לא בוכים על אביהם אבל הם בהלם. הם לא בטוחים אם עליהם להיות מאושרים או להיות עצובים. העובדים הסוציאליים לוקחים אותם מן המקום, מייד אחרי עדות מינימלית שהם נותנים. פרטים נוספים ינתנו לחוקרים בהמשך מידי המערכת הסוציאלית.

חקירה מתחילה.

כעת מתחילה ההרפתקה. עד כה רק סיפרנו לשחקנים את סיפור הרקע. לא עבר מספיק זמן על מנת שיאספו את כל העדויות מהרציחות הקודמות, מה שנותן המון חופש פעולה לשחקנים לפעול בכל דרך שירצו. לבלשים מוצמדים עוד שני אנשים: צ'ארלס סטרונגפילד, אחד מהפרופילרים היותר טובים שיש למשטרה, אדם שמוכר לחוקרים, בלש מצויין, מבוגר מעט משני החוקרים.

האישה השנייה היא בת'אני וורד, אשת המחשבים בעלת קשרים רבים, סוכנת מיוחדת לשעבר שכיום עובדת באופן פרטי עם המשטרה, עוזרת בכל המקרים המטורפים באמת. הבעיה היחידה היא שבת'אני היא נכה מוגבלת לכיסא גלגלים אבל היא לא מרחמת על עצמה (לא בגלוי) ונותרת פעלתנית כל הזמן.

הארבעה מקבלים את הרציחות הנוראיות לידיהם. כעת הדברים מתחילים להתגלגל והכל תלוי בהם.

את המידע הם יקבלו מהערוצים המקובלים ובכל דרך הגיונית אחרת שהם

הפרטים מאחורי הקלעים לגבי קורבנות 1-3.

מעבר מדוקדק בדירה מגלה את יומנו האישי, מוסתר מאחורי מדף ספרים, במרווח שבין המדף לקיר.

קארל ויליאמסון

בן 45, רווק, עבד כמנהל שיווק של חברת הייטק בעיר. האנשים סביבו אומרים שהוא לא היה חברותי, לא היו לו חברים בעבודה ולדעתם לא היו לו חברים כלל. בהפסקות האוכל הוא היה מתבודד, קנאי בטירוף לפרטיותו.

ההנהלה היתה מרוצה מעבודתו, הוא היה דייקן, מדוייק בדבריו איש מכירות מצויין אבל מרוחק, נאמן ואחראי אבל מרוחק. אם לא היה כזה מוצלח במה שעשה היו מעיפים אותו בגלל חיכוחים חברתיים עם אנשים, הוא פשוט לא...התאים.

לא נמצאים שום קרובי משפחה, הריו מתו לפני שנים ונראה שהוא לא הגיע להלוויות של אף אחד מהם. הוא הגיע מעיירה קטנה, 6 שעות נסיעה מהעיר, וחקירה בכיוון הזה תעלה שגם כילד הוא היה מרוחק מאוד, מעולם לא הביא חברים הביתה תמיד התבודד בהפסקות.

נערה אחת (אלייזה סטונפורד) הכירה אותו הצורה אינטימית יותר כאשר היו בני 17. הם שכבו מתוך יאוש, היא לא הייתה היפה שבבנות והוא היחיד שרצה בה. הסקס איתו (הפעם הראשונה שלה) היה נוראי, הוא היה חייתי והכאיב לה מאוד אבל היא שתקה. אחרי הפעם הזו הוא לא דיבר איתה. היא מודה אבל שהוא היה ג'נטלמן ולא דיבר עליה רעות.

השכנים מדווחים שהוא לא היה מופיע לישיבות ועד הבית אבל היה תמיד צייתן להנחיות שפורסמו לגבי כספים וכדומה. השכנה המבוגרת שגרה ממול לדירתו מספרת שהוא מעולם לא הביא מישהו לדירה (לא גם לא גברים, שם ושמיים מה פתאום, הוא נראה לי אדם הגון) ומעולם לא עלה רעש מדירתו. הוא היה שכן למופת.

שכנה אחרת באותה קומה (אישה בת 40, נאה מאוד) ציינה שהיא ניסתה לפלרטט איתו ונמשכה אליו אבל הוא לא השיב לחיזוריה (הנחתי שהוא, אתם יודעים, ליברלי בנטיותיו).

היומן מגלה דברים רבים על קארל: היומן מלווה את קארל מילדותו, ניתן לראות זאת מייד שמחזיקים את היומן, הוא עבה מאוד, מלא בדפים נוספים ובתמונות שונות. הכניסות ביומן קצרות מאוד, חסרות רגש כמו עדות אילמת של עד לא מעורב. הוא מספר על התעלות מינית שעבר מידי הריו. כניסה אחת מתוארת כך "היום אבא בא אלי לחדר. הוא הפשיט אותי ומרח לי שמן על הישבן. המתנתי לכאב והוא הגיע. אימא נכנסה וחיכה אמרה שאני ילד טוב. אבא סיים, הפעם הוא גמר על גבי ולא בתוכי. אימא הרימה את שמלתה והניחה את ראשי בין רגליה, ידעתי מה עלי לעשות כעת".

העדויות ממשיכות כך ומפסיקות בערך בגיל 17 (היומן מתחיל בגיל 14 ושם הוא מתאר שהוא כותב את היומן לא כי הוא מרגיש כאב אלא בגלל שנראה לו שיש לכתוב דברים כאלו) לאחר הסקס עם לילי, הסקס הראשון והאחרון שלו עם נשים. "פיסקתי את רגליה וכל מה שראיתי היו פניה של אימי מחייכת בעונג. כאשר חדרתי אותה עשיתי זאת בכל כוחי, מכאיב לאימי. אחרי שגמרתי הבנתי שהייתה זו הנערה, לילי, היא לא מזכירה את אימא כלל".

אחר כך היומן חוזר בגיל 30 ושם כל פעם בשתיים או שלוש שורות הוא מתאר מה הוא עושה בלילות "הלילה הגעתי לפארק. היה שם נער, בן 15 לא יותר. היה לי קר אבל הנער דאג שיעמוד לי. הוא לא צעק כשחדרתי". "הבאתי זוג ילדים לחדר המלון. הם התפשטו והתחלתי ללטף אותם, אני מבין כעת מה ריגש את אבי. חדרתי אותם זה אחרי זה". "אני מרגיש גועל, כלפי עצמי, כלפי הילדים. כל לילה אני מעניש אותם ואת עצמי". "חשבת לנסות נערה היום. היא היתה בת 14, מאופרת כמו הנשים בשדרה. היא לא הוציאה הגה כאשר חדרתי אותה, כאילו לא היתה שם. חבטתי בפניה, דם נפלט מאפה. היא החלה להאנח". וכך זה ממשיך עדויות על גבי עדויות של לילות ללא שינה המועברים בסקס עם נערים

צעירים, מועברים באלימות. הוא מתאר שם את השנאה העצמית את הרצון להפסיק "אם לא הייתי הנקבה של אבא הייתי מפסיק את הכל". ברור לחלוטין שהוא שנא את עצמו, הוא אומר זאת במפורש והוא מרמז את זה במקומות אחרים. בגיל 32 הוריו מתו "אבא ואימא מתו. חשבתי שאולי לכתוב את זה יעשה משהו. ביזבוז של שורה". הוריו לא מזכרים עוד.

רציתי כל כך שאביו של הילד יופיעו ויגאלו אותי אך הם לא באו, הוא ילל כאשר עזבתי". "חשבתי שהיום הוא היום, נער חדש הופיע, כשלקחתי אותו לסימטה הצדדית הבחנתי בצללית של גבר גדול קומה. המשכתי במלאכתי, חשבתי שאולי הוא יקח אותי. סיימתי עם הילד והוא רץ במהירות אל הגבר. שמתי לב שהוא נתן לו את הכסף וחזר לעמוד ברחוב. זה לא היה סרסור, הנער קרא לו אבא". הכניסה האחרונה "הנערים לא היו הערב, הסתפקתי בילד. הוא היה בן 10". התאריך הוא יום לפני הרצח. מעבר לדברים הללו לא ניתן למצוא עוד על קארל, הוא פשוט היה מי שהיה, אין שום שונאים או יריבים, אין אישה קנאית, אין כלום.

סקיי (אונלרד) אדלוויז.

רווקה, בת 25, ילידת שוודיה. הגיעה לארץ לפני 6 שנים. בוגרת מנהל עסקים. מצאה משרה טובה בחברת השקעות. לסקיי יש ידידה טובה אחת בעבודה, ג'והן מינלי. ג'והן מספרת על סקיי שהייתה מוכשרת מאוד, מעולה עם אנשים ידידותית ומקסימה. כל הבנות קינאו בסקיי שהייתה פשוט מדהימה (אם לא הייתי חולת זין הייתי הופכת ללסבית בשבילה, אומרת אחת מהמזכירות בחברה) בעלת פנים מדהימות (תמונות שנמצאות בדירה מגלות את זה גם לבלשים שלא זכו לראות את סקיי בתקופה טובה) גוף חטוב ואישיות מדהימה. ג'והן מספרת שלמרות כל זאת היה משהו מוזר בסקיי, היא הייתה ביקורתית מאוד כלפי עצמה, בכל הרמות. כל הזמן הייתה אומרת שהיא שמנה ושיש לה חזה מכוער.

על רגליה וזרועותיה נמצאו סימני חיתוך ע"י סכין, חתכים שהותירו צלקות רבות, חלק מהצלקות (אומר הפתולוג) ישנות מאוד, בנות כמה שנים, חלק מהן בנות שבועות ספורים. לא ממש ברור מי ירצה לפגוע בה.

כאשר יוצרים קשר עם המשפחה בחו"ל הם נתקלים בהלם מוחלט אצל כל מקריה, למעט אחת.

חברתה של סקיי משוודיה, גליירה, יודעת מספר דברים מעניינים.

בדיקות של חשבות הטלפון יגלו שיחות רבות למספרה של גליירה וגם עותקים של מכתבים. במכתבים עצמם אין עדויות כלשהן אלא רק סיפורים משמחים על קידום או העלאה במשכורת, טיולים שעשתה או אנשים שפגשה. לא מעבר לזה.

כאשר ידברו עם גליירה יגלו מספר דברים מעניינים:

סקיי תמיד שנאה את גופה, היא שנאה אותו כי היא השיגה דברים רק בעזרתו. לא היה לה כסף ולכן נאלצה לעשות דברים גופניים רבים על מנת לקבל מילגה ועל מנת לעבור את הלימודים ועל מנת להשיג עבודה ועל מנת לשמור עליה. גליירה מספרת סיפורי זוועות על התעללות נפשית שסקיי עברה מידי הבוס שלה שהפך אותה לשיפחת המין שלו. הוא היה מכריח אותה לעשות איתו סקס במחסנים או במכונית בכל מיני מקומות זולים. סקיי לא כעסה עליו אלא על עצמה ומספר פעמים אמרה לגליירה שהיא (סקיי) זונה ומגיע לה כל מה שקורה לה.

תחקור של הבוס יקח זמן אבל יעלה חפיפה בסיפורים לגבי טובות מיניות, כמובן שהבוס יספר שסקיי הציע את עצמה, יהיה קשה לסתור את דבריו כעת שהעדה היחידה למעשיו מתה.

יהודה מלכיצדק

בן 39, נשוי ואב ל 4 ילדים, שלוש בנות ובן אחד.

השלדים של יהודה הוצאו מהארון מייד אחרי מותו, ילדיו ההיסטריים סיפרו הרבה מאוד בזמן שהחוקרים היו בבית. הם סיפרו עוד כאשר היו בידי העובדים הסוציאליים. אימם איבדה את החסות על

ילדיה על חוסר אחריותה, הילדים מבקשים את אימם אבל עד המשפט לא יוכלו לראותה.

אף אחד יוצא מהשירותים, לא שמעו קולות ממדרגות החירום.

חקירה ממשיכה

כעת מתחיל הכיף. ארבעת החוקרים מתחילים לחפש את כל המידע על הקורבנות כאשר הפרופיילר מנסה להרכיב תמונה פסיכולוגית של הרוצח. הדבר קשה מאוד שכן הקורבנות בעלי עבר שונה, חיים שונים ותחום פעילויות שונה. לפני מקרי הרצח של הגברים נראה שהרוצח מעניש אותם, מרגיש שהוא עושה מצווה לעולם כשהוא מסלק את היצורים הללו מפני האדמה.

מצד שני יש את הנערה והיא לא גרמה לנזק לאף אחד, להיפך ההתעללות היתה מופנית כלפיה. אין שום חיבור בינה לבין האחרים. אולי שנאת זרים אבל אז זה מתאים רק לסקי ויהודה (שוודית ויהודי) אבל אין שום דבר בזירת הפשע שיראה על שנאת זרים. לעומת זאת יש את המילים הנוראיות ששבות ומופיעות שוב ושוב "את/ה עשית זאת" מה הוא מנסה לומר?

האם הוא מאשים את האנשים עצמם במוות? כאילו הם פיתו אותו?

בשלב הזה אני חושב שכדאי שנילמד מספר דברים בקשר לחברי הקבוצה, קראו את פרטי הדמויות וחזרו לכאן. יפה, כעת אתם מבינים שמדובר בחבורת חוקרים לא יציבה במיוחד שהחקירה הזו רק מעלה אצלם דברים שעדיף והיו נשארים קבורים. כדאי לציין שבת'אני וצ'ארלס עבדו יחד עם חקירה של רוצח סדרתי שנהג ללכוד ילדים בני 12 בדרכם לבית ספר ולבשל אותם. השכנים אהבו אותו כי תמיד היה מבשל מעדנים ונותן להם לטעום מהעונג הזה.

לצערו הרב של צ'ארלס הוא יקבל אולי עוד כמה הארות על מוחו של הרוצח, הוא מקבל אותם בגלל רצח נוסף.

13 בפבואר.

אל זירת הפשע מגיעים שלושה, בת'אני נשארת מאחור, אבל היא לא חסרת מעש. מצלמה מותקנת על כל אחד מהחוקרים מעניקה לבת'אני לא רק אפשרות לראות

יהודה היה איש עסקים מצליח, איש מן השותפים שלו לא חשד בו אפילו לרגע על מעשיו, להיפך יהודה פעל רבות למען ילדים ונגד התעללות בילדים. הוא היה פעיל בעמותות רווחה רבות ותרם כספים כל הזמן. חברים קרובים מספרים שיהודה תמיד דיבר בגנות התעללות בילדים במיוחד על הורים שהורסים לילדיהם את החיים. פשוט מלאך.

הילדים מספרים על יהודה אחר לחלוטין. הוא היה מבקר אותם כל פעם שאימם היתה מחוץ לעיר. הוא התחיל עם רחל (הבכורה) כשהיתה בת 12. הוא נהג לגעת בה במקומות האינטימיים, ללטף אותה ולנשק "במקומות אסורים". הוא היה מכריח אותה לגעת באיבר מינו ולבצע בו מין אוראלי. כאשר גדלה (גיל 14) לימד אותה אביה את רזי המין "כדי שאני אהיה מוכנה כשימצאו לי שידוך" ואז התחיל לבקר את בנותיו הקטנות, מריים ואסתר. כולם עברו את סדרת "החינוך המיני של אבא".

כולם מספרות שאבא היה תמיד בוכה לאחר שהיה מסיים ומחבק אותן חזק, מלמל דברים בעברית (שפה שלא הכירו פרט לברכות יום שישי ושבת). כאשר בנו הצעיר הגיע לגיל 13 החל האב להתעניין בו ועזב (מעט) את בנותיו. הילד מספר שהוא שנא את אביו והחביא פעם סכין מתחת לכרית אבל לא היה לו אומץ להרוג את אביו. הילד מספר שאביו היה מבקש ממנו מחילה בכל פעם שהיה גומר והבן מודה שהרגיש חשוב. למרות הכאב למרות ההרגשה הנוראית הוא היה סולח "נאמר לנו בתורה שאדם המבקש סליחה צריך לקבלה ושהסולח זוכה לחיי נצח בגן העדן" אומר הבן.

אלו העדויות היחידות הקיימות לגבי יהודה. הילדים לא שמעו כלום פרט לקולו של אביהם המקיא והנחנק למחצה, הם לא חשדו שמישהו חונק אותו. הם לא ראו

את הזירה אלא גם את האפשרות להתרכז בדברים בעזרת המחשב, להגדיל וכדומה. הגופה הפעם נמצאה ברחוב, שינוי מפתיע ביותר. שוב הסיבה שקראו לחוקרים הם המילים הכתובות בדם. צורת הפעולה והקורבן עצמו שונים לחלוטין. מדובר בנערה בת 16, אביגייל קובל.

זירת הפשע היא סימטה צרה מאוד ועמוקה יחסית, הגופה נמצאה ליד פחי אשפה, המחזה עצמו נוראי. מי שמצא את הגופה הם זוג שוטרי מקוף צעירים בסיוור שגרתי באזור. תנועה משונה בסימטה גרמה להם ללכת ולבדוק מה קורה שם. אחד מהם לא מפסיק להקיא גם עכשיו, השוטר השני בשוק מוחלט, לא מסוגל לדבר, חיזור כולו הוא רועד ברכב המשטרה. מסביב לזירת הפשע מתגודדים דיירי השכונה, אנשים מכובדים מהמעמד הבינוני גבוהה, לא אספסוף המחפש אטרקציות. ההורים נמצאים שם גם כן, דירתם נמצאת 4 רחובות משם, אך לא הותר להם לראות את הגופה עדיין. הזיהוי נעשה על ידי תעודת זהות שהיתה על הקורבן.

החוקרים מתקרבים מובלים על ידי רופא משטרה, צוות צלמי משטרה כבר במקום. החוקרים מתבוננים מטה על הגופה החשופה של אביגייל. הנערה האומללה שוכבת על רצפה הסימטה המטונפת. בגדיה זרוקים בערימה על מכסה פח האשפה. רגליה של הנערה מפוסקות, באור החיזור ניתן לראות מספר חבלות לאורך החלק הפנימי של הירכיים. חתך עמוק ומכוער המתחיל בין רגליה ועולה עד לאזור הבטן העליונה נראה בבירור, צבעו שחר מהדם הקרוש למחצה. באזור בטן התחתונה החתך גדול מאוד, מישהו חשף את החלקים התחתונים אך לא ברור למה, לא עד שמסתכלים ליד זרוע שמאל. משהו מונח שם, משהו לא ברור, הרופא במשום אומר להם מה הדבר "אלו השחלות שלה, הם... הם נתלשו מהמקום, בכוח. אני... אני לא ראיתי דבר כזה... זה, לא... משהו שכן אדם יעשה, זה..." ביד ימין מחזיקה הנערה סכין גדול וחד. עיניה של הנערה בוהות בחלל, פיה פתוח בצרחה של כאב שנדמה ללא תשובה.

על שדיה רשומות המילים "את עשית זאת" אבל הכתב לא נעשה על ידי אדם, לא של הקורבן לפחות, משהו בהם נראה מוזר. סריקה במקום לא מעלה דבר, אין שום טביעות אצבעות ואין שום טביעות רגליים. החוקרים יכולים לבקש לאסוף את עלובי החיים שמסתובבים במקום, השוטרים יוכלו לעשות זאת בכמה שעות.

הגופה מועברת אל הפתולוג והמעבדה על מנת לחפש מידע נוסף, אולי סימני זרע או כל דבר. בינתיים החוקרים יכולים לנסות ליצור קשר עם אנשים לחקור את ההורים וכדומה.

אני מעלה כאן את כל המידע שיכל להתגלות מהחקירה, ספקו את הדברים בהתאם לחקירה: ההורים לא יודעים מה לאמר, הם טוענים שלא היו שום סימנים, אביגייל הייתה מאושרת בבית ספר, אליו היא עברה לאחרונה לאחר שהם עברו דירה. היו לה חברים, היא יצאה עם מישהו כמעט כל ערב, אבל תמיד שבה הביתה גם אם בשעות משונות, אתמול היא לא חזרה והמשטרה אמרה שהם יוכלו לחקור רק אחרי 48 שעות.

לא הם אומרים, הם מעולם לא ראו את החבר, כן זה נראה להם מוזר עכשיו אבל הם לא רצו להטריד אותה. אביגייל הייתה ילדה רגילה לחלוטין, הם עברו לשכונה הזו לפני כחצי שנה, אביגייל נאלצה לעזוב את בית הספר הישן ואת חברה הישנים אבל לבסוף היא הסתדרה במקום החדש. יש נערה אחת שהיא שמרה איתה על קשר, אמנדה משהו שם מוזר ולא ברור, חברה מבית הספר הקודם. ילדה טובה, לפחות ככה היא נראית, מאוד נקייה, היא ישנה כאן מספר פעמים וכמובן שהם הכירו אותה עוד מהשכונה הקודמת.

בבית ספר לא יודעים מה לומר על אביגייל. היא הייתה מתבודדת לא הסתדרה עם אף אחד, לא היו לה חברים כאן. מבחינה לימודית היא הייתה בסדר, לא מבריקה במיוחד אבל בסדר גמור. גם

כשלא הייתה מופיעה הייתה דואגת להביא אישור מהוריה או מהרופא שלה (ד"ר ראלף טיילור). לא היו לבית ספר טענות כלפיה. ילדים מהכיתה מספרים שנהגה להסתובב עם נערים גדולים ממנה, כל פעם זה היה מישהו אחר, היא לא הייתה בסביבתו של אף אחד יותר מיומיים. היא הייתה מעשנת המון. ילדה אחת מספרת שבמסיבה ביום שישי אצל אחד מילדי הכיתה הופיעה איבגייל שיכורה לחלוטין וסחבה איתה בקבוק וויסקי אותו גמרה יחד עם ילד מהכיתה, דון מונטגומרי. דון מבוהל לחלוטין אבל לאחר שמרגיעים אותו הוא מספר שבאותה מסיבה היא הייתה שיכורה לגמרי והוא רצה לעזור לה, הוא לקח אותה למעלה על מנת שתוכל לישון אבל היא תפסה אותו והתחילה לנשק אותו. כשהוא רצה להרחיקה היא התרגזה וחיבטה בו והתחילה לבכות. הם התחבקו והתחילו להתנשק ואז היא ביצעה בו מין אוראלי ואחר כך הם שכבו, זו הייתה הפעם הראשונה שלו. הם לא דיברו אחר כך, למרות שניסה.

מי שמאירה על חייה של איבגייל יותר היא אמנדה, אמנדה פיינשטיין. אמנדה ואיבגייל הן חברות שנתיים, היו חברות זאת אומרת, עד עכשיו. החוקרים מוצאים את אמנדה במצב קשה מאוד. היא שמעה על הרצח והיא לא מתאוששת. "בהתחלה חשבתי שהיא התאבדה, בגלל הבחור הזה" היא אומרת "ואז שמעתי מה עשו לה..." אמנדה מספרת שאיבגייל הייתה מאושרת בשכונה הישנה וכשהוריה לקחו אותה למקום החדש היא סבלה. היא התחילה לעשן "היא תמיד הייתה אומרת לי להפסיק" אומרת אמנדה בין סיגריה לסיגריה, אותם היא מעשנת בשרשרת. איבגייל התחילה להסתובב עם חברה מבוגרים ממנה והתלבשה בצורה זנותית, היא גם התחילה לעשן. היא לא נגעה בסמים, איבגייל סיפרה לה הכל ולא התביישה בכלום. היא איבדה את הבתולים שלה לסתם מישהו שפגשה במסיבה, הם עשו זאת בשירותים של המועדון.

אהבת חייה של איבגייל היה בחור מבוגר, נשוי, זה ממש מוזר איך שנפגשו. בכל

מקרה הבחור הזה היה מטורף לחלוטין על איבגייל, קונה לה כל מיני דברים אבל איבגייל לא יכלה להביא את הדברים הבייתה אז היא שמרה אותם אצל חברה של אמנדה שגרה בשכנות לאיבגייל. הבחור הזה, המבוגר, זרק אותה לפני כמה ימים, הוא אמר שהוא לא יכל להמשיך, שאשתו חושדת. מה שמוזר? אה, ראלף טיילור, הוא היה רופא, גניקולוג, ככה הם נפגשו.

חברתה של אמנדה (סוזן קרלייל) לא יודעת כלום, איבגייל לא דיברה איתה הרבה רק השאירה אצלה תכשיטים ובגדים, מידי פעם נותנת לה משהו בתמורה לעזרה שלה. סוזן בהלם, לא יודעת מה לומר ונראה שהוריה כועסים עליה גם כן אבל זה כבר לא עניינם של החוקרים.

אצל הרופא מגלים החוקרים בחור בן 32, גניקולוג בעל קליניקה פרטית שעובדת טוב. ראלף לא ידע שהילדה מתה, הוא אומר שהוא ראה אותה חמישה ימים לפני שנמצאה, "לבדיקה שגרתית". הוא בשוק מוחלט וזז בחוסר נוחות על הכיסא. הוא לא מודה בכלום עד שהחוקרים יתחילו לאיים קצת ולהסביר לו את מצבו. הוא הכיר את איבגייל לפני כחמישה חודשים כשהגיע אליו לבדיקה. זה מעולם לא קרה לו, הוא לא מתחיל עם מטופלות שלו. איבגייל חזרה אחרי כמה ימים וביקשה ממנו לבדוק אותה שוב "היא סיפרה לי ששכבה עם מישהו ורצתה לדעת אם יש לה עדיין קרום בתולין. היא אמרה את זה כאילו היא מנסה לגרום לי לקנא והדבר המוזר הוא שבאמת זה הזיז לי, אני לא יודע למה?" הוא בדק ובזמן הבדיקה היא התחילה להיאנח, הוא לא הבין למה, כשהרים את מבטו הוא ראה אותה מוצצת לעצמה אצבע ומשחקת עם פטמתה שחשפה. "משהו השתלט עלי, עשינו את זה כאן על המיטה שלי. היא הייתה מטרפת, אני לא יכל להסביר את זה". הוא לא יכל היה להמשיך, הוא הרגיש שלא בנוח ואישתו התחילה לחשוד אז הוא חתך את העניין.

"היא החלה להתעצבן ואיימה עלי שתספר לאישתי. לא ידעתי מה לומר לה. התחננת

כל חיי, נתתי לה כסף... היא עזבה." הוא חיכה כל יום לטלפון מאיים או מכתב או צרחות ואיומים מצד אישתו אבל אביגייל פשוט נעלמה מחייו, לצערו ולשמחתו. יהיה זה הגיוני, אולי, לשים את הדוקטור הטוב כחשוד.

אנשי הרחוב שנאספים ע"י המשטרה הם חסרי ערך, רק אחד מהם טוען שראה דבר מה באותו לילה אבל לא משהו ממשי, רק תנועות.

חזרה לחקירה.

כעת יש לנו תוספת רבת ערך לחקירה. יש פה מספר דברים רבי ערך. ראשית הקורבן נמצא בחוץ, אולי זה אומר שיש עד ראייה (לפחות הם מקווים, וזוהי תקוות שב).

מעבר לכך יש מספר דברים מאוד חשובים בקשר לגופה. הוא תלש את השחלות של הקורבן ומהמעבדה אומרים שהוא תלש אותם כשהיתה בחיים. שחלות הן חלק ממה שעושה אישה לאישה, משהו שעוזר ליצור חיים חדשים. הכתב אכן לא נעשה ע"י יד אדם. אנשי המעבדה אומרים שהם מצאו שיערות של מכחול על גבי הקיבה וסימני משיכה, כאילו מישהו טבל את המכחול בדמה של הקורבן וצייר את המילים (שנעשו ע"י מכחול) על החזה.

החתך נעשה ע"י הסכין שנמצא בידה של הקורבן אבל ברור לחלוטין שיהא לא עשתה זאת. גם לקורבן הראשון היה סכין ביד ואצל שניהם (דרך אגב) הסכין הונחה ביד בה הם לא משתמשים בד"כ. מתחילה לעלות תמונה של אדם משונה מאוד, אדם שאולי רוצה להעניש? חשוב לזכור שמצד אחד יש לתת לשחקנים לעלות על העניין לבד ומצד שני יש לנו את הדמויות שהן חוקרים מנוסים. ניתן לתת רמיזות לכיוון ולפעמים (כשנראה שאין סיכוי) לומר להם מה הפרופיילר, לדוגמה, חושב. אני מאמין שאתם תעשו את הדברים כמו שצריך.

עדיין אין קשרים ממשיים בין הקורבנות אבל דבר אחד חוזר על עצמו (אם גילו זאת עד עתה, למרות שיש לזכור של כך חייב להיות הדבר. אני מעלה כאן את הפיסקה הבאה אבל ממליץ להשתמש בה רק כאשר הדמויות אספו את כל הנתונים

לגבי הקורבנות ורק אם אתם כמנחים מרגישים שצריך לזרוק להם עצם (ממש גדולה) שכן יש סיכוי שהדבר יהרוס קצת את האווירה, הם עלולים לחשוב לכיוונים שלא טובים לחקירה, אחרי הכל, כל הדמויות מסתירות עבר אפל וכולם לא ממש אהבות את עצמן).

הנה כיוון שיכולים לעלות עליו: גבר ששכב עם נערים ושנא את עצמו על כך, אישה יפיפיה שנוצלה מינית, שהשתמשה בגופה על מנת להתקדם, שנתנה שינצלו אותה ושנאה את עצמה, גבר שהתעלל בילדיו וביקש מחילה, שונא את עצמו על כך שלא יכל להפסיק וכעת נערה ששנאה את חייה שהדבר היחיד שעוד היה לה, אותה אהבה בלתי אפשרית, נלקחה ממנה. כולם שנאו את עצמם. השאלה כעת היא כיצד (אם זו הסיבה) הרוצח יודע את כל זה? ואיך הוא מסתובב בלי להיראות? בלי להשאיר עקבות? בלי להותיר סימני פריצה?

בת'אני יכולה לעלות מספר הצעות, דברים שהיא יכולה להגיע אליהם בעזרת המחשב, דברים שהיא יכולה להשיג (אולי) מתיקים של הסוכנות. בזמן שהיא חוקרת את הדברים האלו, היא מתחילה לשמוע דברים.

שגרת החיים של החוקרים נעצרת, הם לא עושים את כל מה שהם רוצים אבל יש לזכור שהדחפים עדיין נמצאים, שהשדים עדיין נלחמים בשביל לשלוט. חשוב לשחק על הדברים האלו, לגרום לשחקנים להתעמת מול החשכיכה שבתוכם.

הקטע עם בת'אני חשוב מאוד. היא שומעת דברים בבית, היא לבד, חושך בחוץ. סינת'יה אמורה לשוב לביתם אבל זה ייקח עוד זמן מה. בת'אני שומעת קולות בבית. מישהו נימצא איתה, מישהו נכנס הביתה. לכל הגאונים בחבורה שלכם, לא אין לה מערכת מצלמות בתוך הבית אבל יש לה הזעקה אבל מי שמכנס לבית לא הפעיל אותה. תנו לסצינה הזו לרוץ, לפחד לגאות. היא רואה צללים, יש לה אקדח לידה. זכרו שהיא בקומה

העליונה. יש שלוש מעליות קטנות (משטח עץ ממונע שעולה ויורד) בהן ניתן להשתמש. בקומה התחתונה כל המדרגות הוחלפו במישורים על מנת שבת'אני תוכל לנוע עליהם.

יש גם מדרגות בין הקומות, בת'אני יכולה לשמוע חריקות במדרגות ואם תחכה בראש גרם המדרגות (אקדח שלוף והכל) היא תשמע מאחוריה את המעלית שמגיעה לחדר המחשבים מתחילה לעבוד. היא יכולה לקרוא בקשר לעזרה או לאחד החוקרים או למשטרה אבל עד שהם יגיעו הפורץ יעלם. האור בקומה התחתונה כבוי (אין מפסק למעלה, בת'אני לא מכננת על פורצים שיסתובבו שם) ובנקודת השיא כאשר בת'אני מתחילה להרגיש את ההיסטריה עולה האורות נדלקים וקולה של סינת'יה עולה "שלום דלעת, הבאתי סיני".

מי שזה לא יהיה מתחיל להפחיד גם את האחרים. קולות שהם שומעים בבית, נשימות קרוב לאוזניהם, צעדים מאחוריהם בלילה, צלליות שנעות סביבם. כל אחד מהם מקבל ביקור מהפיה הרעה.

15 בפבואר

היום מתחיל רע. בעיתונים התחילו כתבות הצליבה על המשטרה והרוצח קיבל את הכינוי "המאשים". תמונות של הקורבן השני, סקיי, מופיעות בעיתון וחקירה פנימית מתחילה לגבי מי הוציא את התמונות הללו לאור. מי שיבונן טוב בתמונות יגלה שהמילים "את עשית זאת" לא מופיעות לצד הגופה למרות שמזווית הצילום היו אמורים לראות את המילים.

חקירה בכיוון תהייה חסרת תועלת. עיתונאים אוהבים לשמור על זכות השתיקה וחיסיון המודיעים שלהם. על מנת לקבל את המידע הזה יאלצו לחכות למשפטים רבים שיקחו המון זמן. איומים לעומת זאת יכולים להיות יעילים יותר (ומסוכנים מאוד) אם בכל זאת יצליחו איכשהו לגרום לעיתונאי לפלוט את המקור לתמונות הוא יספר רק שהבחור הציג את עצמו "כאזרח מודאג", הוא היה נמוך ולבוש מעיל ארוך מפרווה זולה וכובע רחב

שוליים. הוא לא ראה אפילו את העיניים של הבחור.

לקראת הצהריים מגיעה הקריאה הבאה. המקום הוא שכונת מגורים זולה מחוץ למרכז העיר. במקום נמצאים שוטרים שמסלקים את הסקרנים. הריח העולה מבפנים הוא נוראי, ריח של עובש, רטיבות וריקבון. חדר קטן ועמוס חפצים מתגלה לעיני החוקרים. הטלוויזיה דולקת, שקטה, מציגה תמונת ערוץ מושלג. על הכורסה הגדולה יושבת גופתה המרקובה של אישה זקנה. ידיה כרוכות סביב צווארה, עיניהבולטות מחוריהן, זבובים מכרסמים באישון. על השולחן מולה עומדת צלחת דייסה מעלה עובש. בתוך הדייסה המילים כתובות, ממש "חרוטות" אל תוך העיסה המעופשת, "את עשית זאת" המילים אומרות.

הדבר הראשון שנראה בירור הם סימני חניקה על צאוורה של הזקנה, ברור שהיא לא חנקה את עצמה (בלתי אפשר, אתם מוזמנים לנסות). דבר נוסף, עליו עולה בת'אני, הוא שהמילים הכתובות בדייסה המעופשת, נכתבו כנראה אחרי שהעובש עלה שכן הן נקיות לחלוטין מהפטרייה שעולה מכל שאר הצלחת. כרגיל החדר נעול וסגור למעט הדלת הפרוצה. הדלת נפרצה ע"י שוטרים שהוזמנו למקום אחרי שבתה של הגברת מסרה שהיא לא מצליחה ליצור קשר עם אימה במשך שלושה ימים.

דברים שיגלו מחקירת מקרה זה: הבת, רגינה מולפוי, שוחחה עם אימה לפני חמישה ימים. היא ניסתה להתקשר שוב לאחר יומיים אבל לא הצליחה ליצור קשר. יומיים אחר כך היא גיעה למקום (היא גרה רחוק מהשכונה הזו ולא הספיקה להתפנות) הדלת הייתה נעולה ולא עלה רעש מבפנים. השכנים אמרו שנראה להם שהיא יצאה לטייל. היא השאירה פתק ונסעה לביתה. כאשר אימה לא השיבה לה על ההודעה החלה רגינה לחשוש.

היא מספרת שמאז שאביה נפטר לפני 10 שנים אימה הפסיקה לחיות. היא כל הזמן אמרה שהיא רוצה למות ושאין לה מה

שיכולים "לנקות" ולחדד את התמונות. הדבר יקח כמה ימים (למעשה הם יקבלו אותם ממש לקראת סוף החקירה, הכל בשם הסיפור ☺).

כעת מצבם הנפשי של הדמויות צריך להתחיל (אם לא התחיל כבר) להתערער. שנתם בלילה מתחילה להיות רדופה בתחושה של מרדף, של חוסר אונים. צללים מופיעים ונעלמים בחלום, קולות לא ברורים קוראים להם, תמונות של הקורבנות עלולות להם. גם בזמן שהם מסתובבים ברחובות דברים רודפים אותם, הם ירגישו שמישהו עוקב אחריהם כל הזמן.

21 לפבואר.

הימים עד כאן צריכים להיות מלאים במחקרים, מרדפי צללים, איומים בדמות של דמויות לא מזוהות העוקבות אחרי דמויות השחקנים. לשים דגש על איסוף מידע, זה הזמן היחיד הארוך שניתן להם, עד כה הגופות צצו ועלו כל הזמן. עד ה 21 צריכה להיות להם תמונה די מקיפה לגבי העבר של הקורבנות, חשודים אפשריים (הרגישו חופשיים להמציא חשודים משלכם שיכולים אולי לבוא מתיקי האפ.בי.אי של בת'אני) ועוד.

את הגופה הפעם מגלה חברתו לחיים של הקורבן.

הלן מנירו הגיעה לביתם המשותף שלה ושל אהובה, אלק פלאנט. היא נכנסה, פלטה צרחה נוראית ורצה, חובטת על דלתות השכנים שמהירו לראות מה קרה. המשטרה הגיע במהירות למקום. מדובר בבית דירות הממוקם, שוב, באזור היוקרתי יותר של העיר. אלק פלאנט הוא סוכן מכירות של חברת קוסמטיקה זניחה, הלן היא מהנדסת מערכות במקצועה.

החוקרים נכנסים לדירה ובוהים בגועל מה בדמות האומללה שעל ספת העור היוקרתית. אלק יושב לו עירום לחלוטין על הספה. תיק של מוצרים פתוח לצידי השמאלי. נראה שכל השפורפרות פתוחות. שכבה של זיעה (כן יש עדיין זיעה על הגוף) מעורבת בחומרים השונים, נוצצת על גופו. מעיניו בולטים זוג עפרונות איפור בצבע שחור, נראה

לעשות. היא הפסיקה לדבר עם חברות, לא יצאה כמעט מהבית, לא קראה עוד (היה לה מנוי בספרייה הציבורית) אפילו לכנסייה היא לא הלכה עוד. נראה שרק ישבה וראתה טלוויזיה כל היום. "היו פעמים שנכנסתי לבית והריח הרג אותי, היא לא הייתה מנקה ולפעמים גם לא מתקלחת". הדבר היחיד שגרם לבת לא לדאוג ממש הוא שאימה היא קתולית הדוקה וכידוע אסור להתאבד על פי הדת.

בכנסייה מספרים שהיא הפסיקה להגיע לפני מספר חודשים. האב פטריק הגיע לבקרה וניסה לעודד אותה "נרתעתי מהריח שעלה מן הבית הקטן, אמה הייתה תמיד פעלתנית וכל כך מסודרת". נראה שדברי הכומר לא עזרו. אמה דנסמר הייתה בת 64 במותה, "יום ההולדת ה 65 היה אמור להיתקיים בעוד כשבועיים" אומרת רגינה.

עם החוקרים יקחו את המילים כרמז הם יוכלו לבדוק את תאריכי הלידה של הקורבנות. נראה שכולם היו בני מזל טלה, לכולם היה אמור להיות יום הולדת בקרוב. התאריכים?

קארל וויליאמסון 23.3.56
אונלארד (סקיי) אדלוויז 31.3.76
יהודה מלכיצדק 25.3.62
אביגיל קובל 27.3.85
אמה דנסמר 2.4.37

המרדף הופך לצמוד.

בשובם לביתם מגלה כל אחד מהחוקרים (בת'אני מגלה זאת כשהיא נכנסת למיטה שלה, על הסדינים) ארבע או חמש תמונות שלהם מאותו היום. תמונות באיכות לא מעולה אבל תמונות בכל זאת. מי שצילם את זה השתמש בעדשה מקרבת (בספק כי אז המצלמה אמורה לביות טובה יותר ולתת צילום חד יותר) או שהיה ממש קרוב לחוקרים. חלק מהצילומים נעשו בחוץ וחלק בבית, בשעות הבוקר.

התמונות של בת'אני, חלקן מצולמות מהחלון (ניתן לראות את המסגרת) וחלקן ממש מאחוריה. בחינה של התמונות באופן מדוקדק תעלה צללית משונה שמשתקפת ממשטחים (כמו מסך המחשב) אבל לא ניתן להגדיר ממש, התמונה ממש גרועה. לבת'אני יש חברים

שהעפרונות הוחדרו עמוק שכן קצה של כ 1 ס"מ בולט החוצה (עפרון נוסף שבתיק מדגים שאורך העיפרון הוא 10 ס"מ). מפיו עולה קצף מעורב בחומרים שונים.

על השולחן הם מוצאים את המילים, כתובות על הזכוכיות היוקרתית בעזרת אצבע יד שמאל של הקורבן, אצבע המוחזקת ביד ימין שלו. "אתה עשית את" כתוב בתוך אחד החומרים שנשפכו על השולחן. אין שום סימנים, לא טביעות אצבע, כלום. הכתב נעשה לא ע"י הקצה של האצבע אלא ע"י החלק המדמם. זאת הם מבינים משאריות הדם שבתוך תערובת החומרים הקוסמטיים.

הרצח הזה ממש לא מובן. הלן אומרת שהוא היה מאושר, אנשים בעבודה אומרים שהוא מצליח מאוד, אחד מעשרת אנשי המכירות הטובים ביותר. הבוסים מרוצים. ההורים שלו אומרים שהוא היה ילד נפלא תמיד דאג להם. אין לו ולו שמץ של אפלוליות בחייו.

ניתוח מעבדה מגלה שאלק מת כ 25 דקות לפני שהחוקרים הגיעו (בערך 5 דקות לפני שהלן מכמסה לחדר). הוא מת כמובן מהעפרונות שחדרו למוחו, אבל הוא היה מת גם ככה בגלל הכימיקלים שנדחפו לפיו. אנשי המעבדה לא ידעו שמדובר במוצרי קוסמטיקה, הם אומרים שמה שלא יהיה החומר הוא רעיל מאוד, מסוכן מאוד ויכל להרוג במהירות כאשר הוא נבלע. מריחה שלו על העור תגרום לפצעים, זיהומים ומחלות עור שונות ובסופו של דבר לאחר שימוש ממושך יכל לגרום למוות.

אם הדמויות הגיעו למסקנה שהקורבנות הומתו בגלל שנאה עצמית אז כרגע הם מצאו חור בתאוריה, כנראה שהרוצח כן מעניש אבל על מה? ומה אשמה אביגייל? מה היא יכלה לעשות רע? תאריך הלידה של אלק, למי שמעניין אותו, הוא 29.1.72, ללא קשר לשאר הקורבנות.

דבר נוסף יכל לעלות לראשם של השחקנים: כעת שהעיתונות הוציאה את הסיפור וסיפרה על "המאשים" אשר מותיר הודעות אשמה לייד קורבנותיו

(למרות שבתמונה שפורסמה לא היו המילים דברים יוצאים מהמשטרה והעיתונאי שכתב גילה את הדבר, חקירה חוזרת שלו לגבי מוזרות התמונה תעלה הבעה הפתעה על פניו, הוא לא שם לב בכלל וחשב שהמילים לא היו ממש צמודות לגופה) יכל להיות שמדובר בחקיין.

בכל מקרה אין עקבות, סימני פריצה או טביעות אצבעות היכולות להיות שייכות לרוצח. דבר זה יכל להראות לפחות שאין מדובר בחקיין למרות שאין צורך להזכיר להם את הדבר מייד, תנו להם להתווכח קצת ולחשוב על הרעיון הזה, אולי זה יוביל אותם למקומות מעניינים.

כעת אנחנו מתקרבים לשיא. תמונות נוספות מופיעות בבתיים, קולות נשמעים בלילות כאשר הם בבית, ועוד. אני יכל לומר לכם כעת שהקורבנות הבאים יהיו הדמויות.

הסוף המר.

אחד אחרי השני הדמויות נרצחות, אני מציע לעשות זאת באופן אישי, קחו אותם לצד. אין בעיה שהאחרים ידעו שהם מתים אבל לא כדאי שידעו איך. זה יתן להם אולי תקווה שניתן להילחם בעניין וכל אחד ירצה להיות זה שיחסל את הרוצח.

העניין הוא פשוט, הרוצח הוא לא אחר מהאנשים עצמם. כל אחד מהקורבנות הביא את המוות על עצמו, גרם לזוועה שהוא חווה. כל קורבן אכן שנא את עצמו, הדמות שלא ברור על מה שנא את עצמו הוא אלק. מה שאיש לא ידע הוא שאלק כן שנא את עצמו, הוא שנא את עצמו כי הוא גילה מה החומרים שהוא מוכר עושים, הוא שנא את עצמו כי הוא לא הפסיק למכור, כי הכסף סינור אותו.

הדמויות, ניתן להבין מקריאת דפי הדמות, מלאות בסיבות לשנאה עצמית, הן כולן שונאות את עצמן. וזו הסיבה שהן יומתו, לשנאה יש כוח, היא יכולה לגרום להמון דברים נוראיים, גם למוות.

מאחוריה היא שומעת קול ועל מסך המחשב היא רואה השתקפות נוספת, חיה ונושמת שצועדת לעברה, השתקפות שנושאת את פניה שלה...

הסוף

אשמח לשמוע תגובות מכם על ההרפתקה ועל נסיונות שהיו לכם להריץ אותה.

אנא שלחו לי אימייל

sein@hotmail.co.il

מקווה שנהניתם.

שלכם,

זיו ☺

אני לא רוצה לספר לכם איך אני עומד להרוג את הדמויות, קיראו את דפי הדמות מיצאו דברים שיכולים לקרות. לעזור לכם חשבו רק על כך, ישנה יישות שעונה לשנאה הזו, היא מתגשמת מתוך הקורבנות, היא יכולה לעשות כל דבר, לגרום לכל דבר. היא זו שעשתה את הדברים, היא זו שצילמה והיא זו שעקבה אחריהם ומילאה את לילותיהם באימה. היא לא אחת, היא רבים, לכל אחד השנאה שלו.

האחרונה שנשארתי, למען הדרמתיות, היא בת'אני. הדמויות ימותו כשהן לבד ולכן אין סיבה שבת'אני תציץ עליהן מהמצלמות. כיוון מעניין שכן יכל להיות הוא שאולי אחת מהדמויות יצרה קשר מיוחד עם בת'אני והן משוחחות דרך המצלמה, במקרה כזה יכל להיות שבת'אני תשמע את הרצח ותראה צלילות אבל לא משהו ממשי, לא משהו שיתן לה רמז לגבי זהות הרוצח. אם הדמויות כן משוחחות הרגו את הדמות שמשוחחת עם בת'אני קודם ורק אחר כך טפלו בבת'אני עצמה.

בת'אני נימצאת לייד המחשב (אם היא שוחחה עם אחת הדמויות אז היא הייתה חייבת לעמוד מול המחשב והמסכים ואם לא אז היא פשוט מחכה לתמונות שאמורות להגיע מחבריה במעבדת הצילום), סינת'יה לא שבה הביתה עדיין. היא מקבלת אימייל ובו התמונות, מוגדלות ומחודדות. הבעת תמיהה עולה על פניה. חבריה הטיפשים הגדילו את ההשתקפות הלא נכונה. בת'אני יכולה לראות את פני החוקרים משתקפים על המשטחים. מאוכזבת היא מדפדפת בין התמונות ונעצרת על זו שלה. משהו ממש לא בסדר, בחוסר הבנה שהופכת לאימה היא בווה בהשתקפות שלה. היא מביטה בהשתקפות שלה, על מסך המחשב אלא שההשתקפות הזו גבוהה מידי, נראה כאילו בת'אני עומדת. עיניה נפערות בזמן שהיא מבינה את שהיא רואה. ההשתקפויות הלא ברורות, מי שאמור להיות הרוצח הן השתקפויות שלהם עצמם, כל אחד מהחוקרים, כאילו הרוצח הלך ויצר לעצמו מסיכה שלהם.

ברנדון ברנדט

גובה: 1.85 מ'; שיער: קצר, מסורק
קפידה, צבע שחור; עיניים: שחורות; מבנה
גוף: רחב, שרירי בנוי בצורה יפה; כללי:
מאוד מטופח, דואג להריח טוב ולהראות
טוב ויחד עם זאת יש בו משהו מאוד
קשה, מאוד "גברי" מאוד חד, ממש מחתח
לפני השטח.

בן 34, רווק. עובד בכוח כבר 10 שנים,
התקדם בצורה יפה בסולם הדרגות עד
שהפך לבלש. ב 5 השנים האחרונות הוא
ואלייזה עובדים כצוות, צוות מצויין שפטר
שלושה תיקים גדולים שנפלו לידיהם ועוד
מספר תיקי רצח קטנים. לברנדון יש
בעיה קטנה שמתעוררת, במיוחד עכשיו.
זוהי בעיה שאף אחד לא יודע עליה, בעיה
שגרמה לברנדון, בעבר, לסבל נוראי והוא
חשב שהצליח להדחיק את העניין
לחלוטין. ברנדון במשך שנות התבגרותו
גילה שהוא נמשך לגברים. מאחר וגדל
לזוג הורים כפריים שלא ממש "התקדמו"
מהבחינה הזו, חי ברנדון את חייו
בהכחשה מוחלטת, יוצא עם בנות
מסתובב עם בנות, העיקר שאיש לא
יחשוד. מאחר וחי בעיירה קטנה ולא רצה
שהנערות עצמן יספרו על חוסר תיפקודו
במיטה היה ברנדון שוכב איתן תוך שהוא
מפנטז על גברים. הוא לא היה מכריח
אותן לחדירה אנאלית אלא פשוט היה
מדמיין שהן גברים, כך לפחות הן חשבו
שהוא מתפקד. במהלך השנים הפנטזיות
האלו הפכו לחלק חשוב מחייו. בהתחלה
הוא היה חייב לאונן בלילה לפני השינה על
מנת להרדם, מעלה במוחו פנטזיות
שונות. אחר כך היה חייב גם באמצע היום.
הוא סירב ללכת לטיפול למרות שהרגיש
שהוא חייב. כל השנים האלו בהדחקה
גרמו לו לפתח חיים כפולים כמעט. את
חייו שלו הוא העביר בצורה "נורמאלית",
הוא אדם אינטליגנט וחביב בעל חושים
מפותחים מאוד. בלילות הוא נכנע לדחפים
שעולים ומייד אחר כך היה נרדם בבכי.
לבסוף החליט להילחם במצבו והוא הצליח
להעלים את הדחף. השינה שלו הפכה
טרופה והוא לא הצליח להרדם ליותר מ 3

או 4 שעות אבל הוא לא נכנע לדחף.
השנים עברו והוא עבר לעיר מצטרף
למשטרה. בעיר הדחף התעורר. גברים
צעירים ברחובות, נערים מציאים את
עצמם לכל אחד, שרותי ליווי דיסקרטיים.
ברנדון החל להשתמש בשירותים הללו,
הוא הרגיש טוב סופסוף. כאשר הפך
לבלש שוב נלחם בעצמו, מקלל את עצמו
בכל פעם שנכנע. בשנתיים הראשונות
בתור בלש עוד היה עושה שימוש אבל
הוא לא רצה רישום ולכן פנה, לראשונה
בחיו, לנערי הרחוב. השנאה העצמית
טבעה בהרגשה הקלילות שעטפה אותו.
הוא אהב את הילדים האלו. הוא עדיין
אוהב אותם והוא רוצה להרגיש אותם
שוב, לחבק אותם, ללטף אותם, לנשק את
גופה החם... החקירה הזו היא בדיוק מה
שברנדון לא היה צריך. הוא לוקח את
הדברים אישית מאוד מרגיש צורך להגן
על הילדים "שלו" ובאותו זמן חושש, ואולי
בצדק, שהרוצח הזה יעלה עליו ואם
הרציחות הן עונשים לחוטאים אזי גם הוא
יהפוך לקורבן.

אלייזה קימסלי

גובה: 1.75; שיער: אדמוני, גלי וארוך; עיניים: ירוקות; מבנה גוף: מלאה במקצת, חזה קטן יחסית לגופה; כללי: נראית טוב, לבושה ג'ינס וחולצות כפתורים לעבודה אך בשעות הערב עוברת לחצאיות שמבליטות את רגליה החטובות.

אין הרבה בלשיות בכוח, אלייזה היא בין הבודדות שלחצו ולחמו ונאבקו על מנת להגיע לכאן. המאבק שלה היה מלא בנפילות אבל היא לא נכנעה. היא בת 42 אך גילה כמעט שלא נראה עליה. היא בכושר מצויין ומוצאה את השילוב הנכון בין טיפוח אישי לצורך הפרקטי של מקצוע. היא קיבלה את הדרגה לפני 5 שנים והוצמדה לברנדון איתו מצאה הרבה במשותף, בחור עדין כל כך ועם זאת מלא עוצמה. אלייזה נולדה בעיר, היא יודעת מה האנשים כאן מסוגלים לעשות. התיקים עליהם עבדה כשוטרת וכבלשית חיסנו אותה מהרבה מאוד דברים. באיזשהו מקום אלייזה מרגישה שהיא איבדה קצת את האנושיות שלה ולכן היא דואגת ללכת לכנסייה כל יום ראשון ולנסות לעזור במיסיון לעניים, להקשיב לצרות של אחרים, לפתוח את עצמה. זה לא מצליח לה כל כך. הוריה של אלייזה (בגיל השבעים לחייהם) נמצאים בבית אבות ואלייזה דואגת לבקדם אחת לחודש לפחות, אין לה מה לומר להם כל כך, היא מרגישה רחוקה שנות אור מהם אבל היא עושה זאת "כי ככה נכון לעשות". את הלילות אחרי העבודה (אם אין חקירה בשטח) מעבירה אלייזה בבר שם היא מוצאת מישהו להעביר איתו את הלילה. ככל שהזמן עבר והבדידות גדלה כך יכולתה של אלייזה ליצור קשרים חברתיים ארוכים נעלמו. יש לה חברה טובה אחת, מינה ריינולדס, אשר עובדת במשרד העירייה. גם מינה לא יודעת הכל על חייה של אלייזה. היא יודעת שאלייזה מסתובבת עם גברים שונים כל הזמן וצוחקת עליה שהיא נימפומנית. אלייזה מתה כל פעם מחדש במיטה. היא לא מצליחה להגיע לסיפוק, לא אמיתי. לפני חצי שנה גילתה אלייזה משהו שישנה את חייה לעד.

אלייזה היא נשאת איידס.

היא לא יודעת ממי נדבקה, אף גבר איתו שכבה לא פיתח איתה מערכת יחסים והיא מצידה לא רמזה לרצון לקשר. היו מספר גברים איתם שכבה ללא הגנה, כדי למלא את הבדידות שבדירתה במשהו חי. משהו נשבר בה באותו יום והיא בכתה, לאחר שנים שלא בכתה, שלא הרגישה היא בכתה, על עצמה ועל הוריה ועל קשים שלא הצליחו ועל חברים שלא היו ועל ילדים שכעת היה מאוחר כבר להביא. לאחר שבוע שבו נעה כמו זומבי היא החליטה להתעורר. היא עבדה קשה מידי להגיע להיכן שהגיעה והיא לא תוותר על זה, לא לבן אדם ולא למחלה. האיידס הפך למשהו לא חשוב, אף אחד בעולם לא יודע את התוצאות, אף אחד. אלייזה רוצה לנקום, היא לא יודעת במי. ברנדון הבחין בשינויים בה, בצורת החקירה, בהתפרצויות זעם על עצורים. אלייזה תמיד פתרה זאת בתירוץ של "אני במחזור" או "לילה קשה" או "מה אכפת לך אתה יודע שהוא אשם, אם לא בזה אז במשהו אחר". ברנדון נרתע לאחור. אלייזה עוד מסתובבת בלילות בבארים, היא ממשיכה לקחת גברים לימיתה, לפעמים לא איכפת לה שהבחור "אוהב להרגיש באמת ולא עם אוהל עליו" וזה בסדר היא גם נהנית להרגיש את הבשר נוגע בבשר. כל לילה אלייזה מתה מחדש.

צ'ארלס סטרונגפילד

גובה: 1.83; שיער: בלונדיני מסורק לצדדים, "שביל" בצד ימין; מבנה גוף: שמנמן, אבל בגלל גובהו הדבר לא נראה רע במיוחד; כללי: משקפיים עדינות כסופות, פנים לא מגולחות (הוא כמעט שאינו טורח עוד להתגלח ממש), כהה עור, לבוש בד"כ בגדי בד, מכנס בד חולצת כפתורים וג'קט.

בן 45, גרוש, אב לשלוש.

צ'ארלס נולד להיות פרופיילר. כבר כילד היתה לו היכולת להבין את סביבתו ולדעת מה מניע אותם. כמובן שזה היה דבר מצויין עבורו, הוא הצליח להשיג מה שרק רצה. טבע האדם ריתק אותו והוא נמשך מיידית למקצועות הפסיכולוגיה והסוציולוגיה. הוא סיים את בית הספר כמצטיין ונישא לאהובתו מזה 3 שנים, ברברה. צ'ארלס קיבל מילגה וסיים את תוארו בזמן קצר יחסית לשאר התלמידים. בגיל 25 הצטרף צ'ארלס למשטרה כפרופיילר. עבודתו של צ'ארלס היתה מצויינת, הוא עזר לפתור מספר מקרים קשים מאוד של רציחות סדרתיות במיוחד את אלו שהיו מבוססות דת ותאולוגיה כללית, נושאים שעניינו את צ'ארלס עד מאוד. בגיל 27 נולדו לו זוג תאומות, סילביה ואמנדה. לכסף לא היה צריך לדאוג, לא כשאישתו עבדה כחצנ"ית של חברת פרסום של אביה, חברת פירסום מצליחה מאוד. את התאומות גידלו יחד עד כמה שיכלו, עבודתו של צ'ארלס מנעה ממנו להיות בבית מתי שרצה. בגיל 31 נולדה לו הבת השלישית, קלייר. נישואיו החזיקו מעמד עוד 4 שנים, אחריהם הגישה אשתו בקשה לגירושין. זו הייתה תקופה קשה עבור צ'ארלס, הוא שקע בעבודתו יותר ויותר, מנסה לא לספור את הימים עד שיוכל לראות את בנותיו שוב, אחת לשבועיים וכל סופשבוע שני. הן הפכו להיות מקור האור היחיד בחייו. צ'ארלס כועס על אישתו אבל הם בקשר עדיין, משוחחים מידי פעם אבל לא יותר מידי. לאחר 6 שנים מהגירושין מצאה ברברה גבר חדש והתחתנה איתו. צ'ארלס המשיך לאכול את עצמו, לא מסוגל לראות את בנותיו בקרבת אדם זר, לא מסוגל

לחשוב על ברברה במיטה עם גבר אחר. צ'ארלס עשה משהו שלעולם חשב שיהיה מסוגל לעשות.

הוא השתמש בקשרים שהיו לו ברחוב, קשרים שרחש במהלך עבודתו, על מנת לסלק את ריי פרייס מחיי משפחתו. לא משהו אגרסיבי כמו חיסול אלא עדין יותר. הוא רק ביקש את הטובה הזו "אני אהיה חייב לכם" הוא אמר, לא יודע שכעת חתם חוזה עם השטן.

ה"חברים" של צ'ארלס דאגו לכך שריי ימצא עם מאהבת צעירה (צעירה מאוד) וזה כל מה שהיה צריך להעשות. ברברה עזבה את ריי (מבקשת את צ'ארלס שיהיה עימה בתקופה הקשה הזו, במיוחד עם הילדות), הוא פוטר מעבודתו, בחברה של אביה של ברברה, והחל לשתות, המון. ארבעה חודשים לאחר נפילתו נמצא ריי מת בתאונה, הוא נהג שיכור.

הזמן עבר, צ'ארלס וברברה לא התחתנו אך הם חיו ביחד, הבנות היו מאושרות וגם בני הזוג לשעבר מצאו נחת מידי פעם זה לצד זה.

לפני שלוש שנים צ'ארלס נאלץ לשלם את חובו, במשפט שנערך כנגד אנס סדרתי נאלץ צ'ארלס לעוות את הדוחות שלו, לשנות פרטים בחקירות ולדאוג שהבחור ישוחרר, הוא עשה זאת כי הבחור היה אחיו של "החבר" של צ'ארלס.

בשבוע לאחר שהבחור שוחרר נאנסו עוד חמש ילדות, כולם נמצאו מתות במקומות שונים בעיר, תמיד באותה צורה, ידיהן כרותות, מונחות לצד גופן, עיניהן עקורות, רגליהן מגואלות דם מחתך עמוק שנעשה באיבר מיני, לאחר האונס.

צ'ארלס שקע, הוא ידע שכל אחת מהילדות שאלו נפגעה בגללו, כל מוות היה באשמתו, כל משפחה הרוסה תחת מצפוניו.

כאשר מפקד התחנה נכנס למשרדו בסוף אתו שבוע ליבו של צ'ארלס קפא לרגע ואז תחושה של שלווה ירדה עליו, "עלו עלי" אמר לעצמו, הוא היה מוכן. כאשר מפקד התחנה פתח את פיו ודיבר צ'ארלס כבר לא יכל היה לשמוע, לא אחרי המילים הראשונות "צ'ארלס...אני מצטער...זו...זו...קלייר היא..." צ'ארלס התעורר בבית החולים, ברברה והתאומות היו איתו.

צ'ארלס חזר לעבודה לאחר כשלושה חודשים, מרגיש חלול, כעס קר גדל

בקירבו, מכרסם בו. הוא לא ידע מה לעשות, ידע שאין לו מה לעשות לא בלי לגרום ליותר נזק. הוא היה אבוד ורק האל יכול לגאול אותו מייסוריו. הפושע מעולם לא נמצא, הוא נעלם אחרי מה שעשה לקלייר, לאחר שהותיר אותה בפינת רחוב, ללא ידיים, ללא עיניים, דם עוטף את רגליה...

בת'אני וורד

גובה: 1.69; שיער: תלתלים, קצר שחור; מבנה גוף: מבנה נשי ביותר, בת'אני היא בחורה יפיפייה בעלת גוף נשי מאוד וסקסי מאוד; כללי: בת'אני מרותקת לכיסא גלגלים, היא עונדת משקפיים ורודות ונראה שהיא תמיד מחייכת. בת'אני לובשת מכנס ארוך, תמיד, גם הפיג'מה שלה.

בת'אני וורד הייתה סוכנת של אחת מזרועות המודיעין של המדינה. בגיל 29 היא נפגעה בתאונה מצערת ומאז היא מרותקת לכיסא גלגלים. הסוכנות אליה הייתה שייכת התעסקה בדברים משונים מאוד, פשעים "חריגים", אנשים שלא ניתן היה לגעת בהם. בת'אני הייתה סוכנת שטח במשך 3 שנים עד התאונה והיא הייתה מהטובות שבסוכנים. בזמן חקירה בצפון הארץ, מרדף אחרי החשוד הוביל אותה זוג סוכנים נוסף לביתן עץ ביערות. למרות שפעלו בצורה מושלמת, למרות שוידאו מספר פעמים שאין סכנה והם יכולים להיכנס פנימה, בת'אני נפגעה. כשנכנסה לבית דרך הדלת הראשית היא הפעילה מלכודת שריסקה את רגליה כ-10 ס"מ מתחת ברכיה. בתדרוך, שנעשה לה אחרי ששבה מבית החולים, היא סיפרה שראתה... משהו מעליה, מביט בה ומחייך, היא חושבת שהוא חיך, ואז נעלם. היא ניסתה לקרוא לחבריה אך הכאב הכניעה אותה.

המפקדים התייחסו בסבלנות לעדות הזו והטיחו לה שהסוכנות לא תנח עד אשר הפושע ימצא. שנים אחר כך גילתה בת'אני מדוע החליפו מפקדיה מבטים כשסיפרה על מישהו שהביט בה. בתוך הבית נמצאה גופתו של החשוד, הוא התאבד זמן קצר לפני שהסוכנים נכנסו לבית, לא נמצאו עקבות המובילות אל מחוץ לבית ולא באבק הרב שהיה לאורך הרצפה בחדר הכניסה, החדר אליו נכנסה בת'אני.

משותקת לכיסא גלגלים החלה בת'אני לשקוע ביאוש. טיפולים אינטנסיביים אצל הפסיכולוג של הסוכנות ותמיכה מחברתה לחיים השיבו אותה לחיים תקינים, עד כמה שניתן. בת'אני הפכה להיות אשת

הקלעים. היא קיבלה גישה למעמד אחר לחלוטין מזה של סוכני השטח, מעמד שסיפק לה את הגישה לתיק שלה ולתגלית על מציאת גופת החשוד באותו יום בו כמעט איבדה את רגליה.

בגיל 36 קיבלה בת'אני שינוי נוסף במעמדה. בת'אני עברה לגור בדירה פרטית בפרברי העיר, דירת שתי קומות שהותאמה עבורה. מדרגות הוצאו והוחלפו בפלטפורמות, מעלית לכיסא גלגלים הותקנה בין הקומות. בנוסף הותקנה במקום מערכת מחשבים אדירה המעניקה לבת'אני גישה לרשת בלא הגבלה וגישה לתיקי חקירה של האפ.בי.אי והמשטרה. את האישורים היא קיבלה מידי הסוכנות. תפקידה כעת הוא סוג של חפרפרת. בת'אני אמורה לעקוב אחרי התקדמויות של חקירות שונות להצליב מידע ולשלוח לסוכנות. היא יודעת שיש חפרפרות פנימיות כמוה בכל עיר כמעט בארץ.

כחלק מתפקידה משמשת בת'אני כיועצת למשטרה בחקירות מסובכות במיוחד, היא מעניקה ייעוץ בהסתמך על ניסיונה ועל מידע הנגיש לה. עבודתה מחזיקה אותה, מעניקה לה כוח, כוח שבלעדיו היא עלולה לשקוע לתהומות שוב, תהומות עמוקים הרבה יותר מששקעה בהם עד כה. חברתה לחיים, סינת'יה לייק, עדיין חיה איתה ומערכת היחסים ביניהן פורחת יותר מאשר אי פעם או כך לפחות נראה. סינת'יה עובדת כרכזת נוער במרכז לשיקום עבריינים צעירים, עבודה שהיא אוהבת עד מאוד אבל עבודה סוחטת מאוד. בת'אני מרגישה את העייפות שמתחזקת באהובתה. היא מרגישה זאת בחושיה, ולצורה גם בהערות עוקצניות שעולות מידי פעם מפיה המתוק של סינת'יה. ההערות הללו יחד עם הדברים שהיא רואה כל יום בנוסף לתסכול הרבה שלה על כך שהיא לכודה בביתה מעלות מידי פעם דמעות בעיניה של בת'אני ולפעמים, רק לפעמים, רצון להפסיק את הכל.